

G. István László versei

Az üvegszemű babák

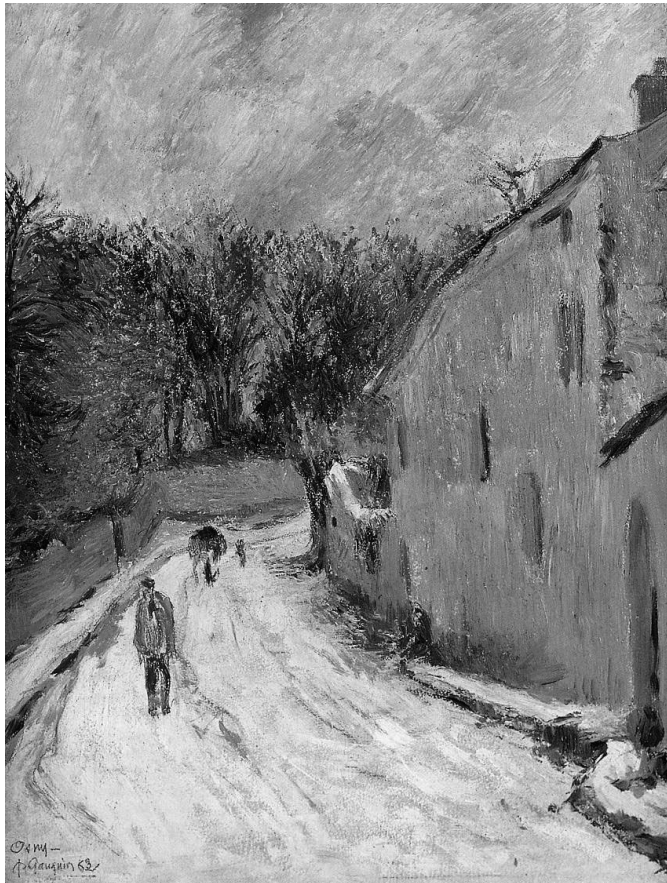
*Az üvegszemű babákat minden városból
gyűjtötte, helyek, ahol járt, helyek, ahol
nem járt. Üres tekintetek jelezték, hogy emlék
és hiány között nincs különbség – pedig
amit magáról tudott, csak ebben a különbségben
létezett. Sokszor leült a vitrin elé, és farkasszemet
nézett a fénylő, minden tárgyat más, visszavert
színtörésben mutató gömbökkel, néha mogadishui
szemek kísérték a napját, néha a Trinidadból
érkezett szuvenir vattatöngyöngyei. Harag,
csodálat, lemondás, keserédes beletörődés
napszakok és fénytörés szerint váltogatva,
kiszámíthatatlan hullámban csábitották, delejezték –
olykor elűzték maguktól, de előbb még
lelke aknájába fúródva feltártak egy rejtett
járatot, maga elöl is titkolt ösztönterveket. Hogy
aztán éjszaka, mikor minden redőnyt lehúzott,
és az ásítás sötétjénél is sötétebb tér
deszkázta körül, a vattatöngyöngyek ítéletére
bízta mindazt, amit koporsókonform
életéből vallani, megbánni, felejtteni
egyszerre lehet.*

A leander

A leander mandulaillatú virágzárványai jól leplezett méregszigetek. Rilke azt hitte, a fügefa úgy hoz gyümölcsöket, hogy kihagyja a virágzást, rögtön a gyümölcszel kezdi. Ha nem lenne nemi szervem, megjönne az önbizalmam? Hiszen rögtön a gyümölcszel lehetne kezdeni. A fügefa levele is azért kellett, hogy a szemérmemet eltakarja – kitakarta a kiüzetésből a büntudat helyét. De hogy magunk helyett másokat hagyunk itt – az áll a büntudat köré? Ami mindenek fölötti értelem – sorsfolytatás, az a büntudatfoglat? A bűnömet átadom fiamnak, ő a foglalata – miféle éktelen ékszer ez? A leander mediterrán bágyasztása szavatolja, megmérgeződik örökség és érdem. A virágcsúcson nyíló öt szíromlevél az óramutató járásával egyező irányban csavarodott, ettől a virág kis kerékre emlékeztet. Méregkerék. Képzeljünk testeket nemi szervek nélkül: csak játékbabákból ismerünk ilyet. Nem játékból élünk. Mérgeinket lenyeljük, megérdemeljük. Úgy vakítana egy ilyen test, mint egy ujjak nélküli kéz – azzal csak úgy integetnék, mint egy rossz evezővel. Hajós a sziréneket elkerülné – s ez az uszonykéz, amivel fogni sem lehet – foghatatlan kegyelem lenne, de bárkitől simítva lenni vakrémület –

Kétféle alvás

Akinek lakása a szeme, így alszik el. Ágyat vet benne a sötét, megvárja, míg belső horhosaiban felnő a gaz, hogy belőle semmit ne lásson. Aki nem lakik a szemében, így. A sötétség táplálja, mint egy anyaméh, amiben méhen kívüli az alvás.

PAUL GAUGUIN (1848–1903) festménye